

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΜΑΪΟΥ 2024.

«Γ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ»

«Των αγίων μυροφόρων γυναικών, έτι δε Ιωσήφ του εξ Αριμαθαίας και του νυκτερινού μαθητού Νικοδήμου».

Πατρικίου ιερομάρτυρος επισκόπου Προύσης και των συν αυτώ, των 13 οσιομαρτύρων μοναχών των καέντων εν Λευκωσία Κύπρου υπό των Φράγγων λατινοδόξων.

έτος 17^ο Τεύχος 719

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ

Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Ευαγγελική περικοπή (Μάρκ.15,43-16,8) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

« Και λίαν πρώι της μιάς σαββάτων έρχονται επί το μνημείον ανατείλαντος του ηλίου. Και έλεγον προς εαυτούς τις αποκυλήσει ημίν του λίθου εκ της θύρας του μνημείου;» (Μάρκ.16,2-3)

Στην εποχή μας περισσότερος λόγος γίνεται για δικαιώματα, ελάχιστος για καθήκοντα. Θέλουμε με βάση τα δικαιώ-

ματά μας όλο να ζητάμε, όλο να παίρνουμε. Δεν σκεφτόμαστε με βάση τα καθήκοντά μας πως οφείλουμε και να δίνουμε. Είμαστε μνήμονες των δικαιωμάτων μας, αλλά επιλήσμονες των καθηκόντων μας. Και όσα καθήκοντα εκτελούμε, αυτά συνήθως έχουν σχέση με τον εαυτόλη μας, με το στενό συγγενικό μας περιβάλλον. Λησμονούμε τα καθήκοντά μας και προς τους άλλους ανθρώπους. Οι περισσότεροι από μάς λησμονούμε τα καθήκοντα, τις οφειλές προς τον Ευεργέτη μας, το μεγάλο Ευεργέτη μας τον Ιησού Χριστό. Θέλετε μια απόδειξη ότι οι περισσότεροι από μάς αδιαφορούμε για τα καθήκοντά μας

απέναντι στον μεγάλο Ευεργέτη; Η απόδειξη είναι το φαινόμενο του Κυριακάτικου εκκλησιασμού. Κάθε μέρα οι άνθρωποι πηγαίνουν στο καθήκον της δουλειάς τους και οι δρόμοι είναι γεμάτοι κόσμο. Την Κυριακή το πρωί οι δρόμοι είναι άδειοι, λίγοι ελάχιστοι πηγαίνουν για το καθήκον της λατρείας του Κυρίου.

Το καθήκον της λατρείας στον Ιησού Χριστό επιτελούν μέσα στην Ευαγγελική προκοπή της Κυριακής των Μυροφόρων και άντρες και γυναίκες. Τη Μεγάλη Παρασκευή ο Ιησούς κρέμεται πάνω στο Σταυρό. Κανένας δε θα βρεθεί να τον αποκαθλώσει και να ενταφιάσει το πανάγιο σώμα Του; Κι όμως εμφανίστηκε ένας γενναίος άντρας. Είναι ο Ιωσήφ, ο από Αριμαθαίας. Σε λίγο και δεύτερος θαρραλέος ήρθε. Ήταν ο κρυφός μαθητής του Χριστού ο Νικόδημος. Ήταν κρυμμένος τις μέρες της δόξας. Φανερώθηκε τώρα την ώρα του Σταυρού. Μάς λέγει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: **«Ήλθε δε και Νικόδημος ο ελθών προς τον Ιησούν νυκτός το πρώτον, φέρων μίγμα σμύρνας και αλόης ως λίτρας εκατόν»** (Ιωάν.19,39). Δυο, λοιπόν, άντρες αποδίδουν τιμές στον εσταυρωμένο Λυτρωτή του κόσμου. Εκτελούν το καθήκον τους, της αποκαθήλωσης και ενταφιασμού του Λυτρωτή του κόσμου.

Ο Χριστός στον **Τάφο** , **«η ζωή εν τάφω»** , εκεί στον Τάφο μόνος Του θα μείνει; Όχι! γιατί κάποιοι τολμηροί προβάλλουν. Είναι γυναίκες, οι **Μυροφόρες** γυναίκες. Δε φοβούνται το σκοτάδι της νύχτας. Δεν υπολογίζουν τη ρωμαϊκή φρουρά. Ξεκινούν **«σκοτίας έτι ούσης εις το μνημείον»** (Ιωάν.20,1). Οι Μυροφόρες έχουν αγάπη και θάρρος. Στα χέρια τους κρατούν μύρα. Ψυχές αφιερωμένες στο Θεό, γυναίκες άγιες που πιστεύουν στο Θεό και προσφέρονται ολοκληρωτικά, είναι πάντοτε Μυροφόρες. Η **χριστιανή μητέρα** είναι μυροφόρος της παιδοποιίας. Η **χριστιανή νοσοκόμα** είναι μυροφόρος της θυσίας. Η **χριστιανή μοναχή** είναι μυροφόρος της προσευχής και της αγάπης. Η **χριστιανή μαθήτρια και φοιτήτρια** είναι μυροφόρες της αγνής ομορφιάς. Όπως βλέπουμε μέσα στη βρώμα του κόσμου υπάρχουν και οι σύγχρονες μυροφόρες. Το φωτεινό στίγμα στο γεγονός της Ανάστασης το δίνει μια χρονική λεπτομέρεια. Πότε έφτασαν οι Μυροφόροι στο μνήμα του Κυρίου; Ποια ώρα ήταν όταν έφτασαν; Η ώρα της ανατολής: **«και λίαν πρωί της μιάς σαββάτων έρχονται επί το μνημείον, ανατείλαντος του ηλίου»** (Μάρκ.15,2). Τη Μεγάλη Παρασκευή έγινε σκοτάδι, ενώ ήταν μεσημβρινή ώρα **«και σκότος εγένετο εφ'όλην την γην έως ώρας ενάτης , του ηλίου εκλείποντος»** (Λουκ.23,44). Σκοτεινή ήταν και η νύχτα του Σαββάτου προς Κυριακή. Κι όμως μέσα στη νύχτα άστραψε ο ήλιος.

Η Ανάσταση είναι μία Ανατολή. Αυτό δείχνει η χρονική λεπτομέρεια του Ευαγγελιστή: **« ανατείλαντος του ηλίου »** (Μάρκ.15,2). 'Ηλιος ο Χριστός! Είναι ο ήλιος της δικαιοσύνης. Είναι ο ήλιος που διαλύει τα σκοτεινά σύννεφα.

Γιατί οι Μυροφόρες ήλθαν **«ανατείλαντος του ηλίου;»**. Γιατί είχε δύσει ο πνευματικός ήλιος μέσα στις ψυχές των γυναικών εκείνων. Η σκιά της θλίψης είχε επικρατήσει. Ζούσαν με αγωνία: **Τις αποκυλήσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου;»** (Μάρκ.15,3). Και ξαφνικά στις σκοτεινιασμένες ψυχές τους ανέτειλε ο ήλιος της χαράς. Μια αστραπή έλαμψε μπροστά τους, ένα χαιρετισμός **«χαίρετε»** (Ματθ.28,9). Και για τους άλλους μαθητές έχει τη σημασία του το **«ανατείλαντος του ηλίου»**. Οι μαθητές ήταν κλεισμένοι μέσα στο υπερώο της Ιερουσαλήμ για το φόβο των Ιουδαίων, αλλά κυρίως ήταν κλεισμένες και φοβισμένες οι καρδιές τους. Κι όμως ο Ιησούς μπήκε **«κεκλεισμένων των θυρών»**, ο ήλιος της Ανάστασης. Ανέτειλε ο ήλιος! Διαλύθηκαν τα σκοτάδια και τα σύννεφα. Αδελφοί μου, ας μη φοβόμαστε, ας μην αφήσουμε τον εαυτό μας να φτάσει στην απελπισία. Μη κλείσουμε τα παράθυρα της ψυχής μας στον ήλιο της Ανάστασης. Το έκλεισε ο Ιούδας, απελπίστηκε κι αυτοκτόνησε. Αντίθετα ο Πέτρος, αν και αμάρτησε με την τριπλή άρνηση, δεν απελπίστηκε. Είχε αφήσει μισάνοιχτη την πόρτα της ψυχής του και μπήκε ο ήλιος της ελπίδας. Έτσι μετανόησε και σώθηκε. Ο ήλιος της Ανάστασης διαλύει όλα τα νέφη. Μάς λεγει ο ιερός Χρυσόστομος: **«Ήλθεν ο του Θεού μονογενής, αφήκε τας ακτίνας της παρουσίας αυτού, και ζόφον ευθέως απήλασεν»** (ΕΠΕ 21,670).

Ας δούμε μερικά ακόμη μηνύματα από τη χρονολογική ένδειξη: **«Ανατείλαντος του ηλίου»** (Μάρκ.15,2). Ο φυσικός ήλιος δημιουργήθηκε μετά την Τρίτη ημέρα της δημιουργίας. Την Τρίτη ημέρα δημιουργήθηκε και η Ανάσταση. Σύμπτωση; Δεν νομίζω. Ανέτειλε ο πνευματικός ήλιος. Πού πήγαν οι εχθροί του Χριστού μετά την Ανάσταση; Χάθηκαν. Θηρία ανήμερα όσοι πολέμησαν μέσα στους αιώνες το Χριστό και την Εκκλησία Του. Αναγκάστηκαν να κρυφτούν, γιατί ο ήλιος της Ανάστασης τους διεσκόρπισε. Εξαφανίστηκαν **«ανατείλαντος του ηλίου»**.

Όταν ανατέλλει ο φυσικός ήλιος, λίγο πριν την ανατολή ακούγεται το πρώτο λάλημα του πετεινού της Ανάστασης, ακούστηκε από τον λευκοντυμένο άγγελο: **«Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον, ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε, ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν»** (Μάρκ.15,6). Και στη συνέχεια έδωσε εντολή στις Μυροφόρες να μεταφέρουν και αυτές το μήνυμα της Ανάστασης: **«υπάγετε, είπατε τοις μαθηταίς αυτού και τω Πέτρω»** (Μάρκ.15,17). Το λάλημα

του πετεινού σημαίνει για μάς: «Ξυπνάτε! Χριστός Ανέστη! Ξυπνάτε ψυχές! Δεν είστε για τον ύπνο της αμαρτίας και του θανάτου. Οι Μυροφόρες είδαν την Ανάσταση ανατείλαντος του ηλίου». Ποιος είναι εκείνος που δε βλέπει τον ήλιο; Αυτός που βρίσκεται κρυμμένος στο σκοτεινό υπόγειο. Άνθρωποι του υπόκοσμου δε θέλουν να βγουν στην επιφάνεια, δε μπορούν να δουν τον ήλιο, δε μιλάνε για Ανάσταση. Το ήλιο επίσης δεν τον βλέπει κι ο άνθρωπος της νύχτας. Η νύχτα εξυπηρετεί τους κακοποιούς και πονηρούς ανθρώπους. Δεν αγαπούν το φως, δε μιλάνε για τον ήλιο της Ανάστασης: **«Το φως ελήλυθεν εις τον κόσμον και ηγάπησαν άνθρωποι το σκότος μάλλον ή το φως, ην γαρ πονηρά αυτών έργα»** (Ιωάν.3,19).

Αλλ' όσοι δε πιστεύουν στην Ανάσταση, όσοι δε θέλουν το φως του Ήλιου, που λέγεται αναστημένος Ιησούς Χριστός, αυτοί είναι μονίμως δυστυχείς. Ο αναστημένος Ήλιος, ο Χριστός, διαφέρει από το φυσικό ήλιο κατά τούτο. Ο ήλιος πρόσκαιρα μεσουραναί, μετά παίρνει το δρόμο για τη δύση. Κανένας δεν μπορεί να ανακόψει την πορεία του προς την υποχρεωτική δύση. Ένας μόνο Ήλιος δε γνωρίζει το δρόμο προς τη δύση, ο Ήλιος που λέγεται αναστημένος Ιησούς Χριστός. Κι αυτό γιατί ποτέ δε θα έλθει για τον Ήλιο Αυτό η δύση. Αυτόν τον Ήλιο οφείλουμε να αγαπάμε και να προβάλλουμε στο σύγχρονο κόσμο, που παραπαίει μέσα στη μελαγχολία και τη θλίψη. Ο Ιωσήφ, ο Νικόδημος και οι Μυροφόρες, που τους γιορτάζουμε σήμερα, δεν αγαπούσαν τον εαυτό τους, αλλά το Θεό τους. Ο Ιωσήφ, ο Νικόδημος, οι Μυροφόρες και όσοι ανά τους αιώνες αγάπησαν το Χριστό, Το λάτρεψαν και Τον λατρεύουν, ωρίμασαν σε αυτογνωσία που τους έβγαλε από τον εαυτό τους, τους έκανε ικανούς να αγαπούν, τους έκανε λάτρεις του Χριστού, άφοβους μπροστά σε δυσκολίες. Εμείς ανώριμοι, άρρωστοι πνευματικά, φοβισμένοι, κουραζόμαστε ακόμη και από την Κυριακάτικη λατρεία, στην οποία δίνουμε το μικρότερο χρόνο που μπορούμε.

«Ανατείλαντος του ηλίου» (Μάρκ.15,2) ! Αυτόν τον Ήλιο οφείλουμε να λατρεύουμε, Αυτό τον Ήλιο να εμπιστευόμαστε, Αυτός ο Ήλιος θα μάς οδηγήσει στο αιώνιο φως. Αυτόν τον Ήλιο της Ανάστασης να φανερώνουμε με θάρρος και πειστικότητα, αλλά κα με χαρά παντού να διαλαλούμε, όπως οι Μυροφόρες;

Χριστός Ανέστη!